

Ελληνισμός και Χριστιανισμός: Από που κι ως που «χέρι-χέρι»; - Η προπαγάνδα της Εκκλησίας και το ιστορικό ψεύδος της ελληνικής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας

«(Ο Μέγας Κωνσταντίνος) τα ιερά και πάντας τους ναούς των Ελλήνων κατέστρεψε...»

[...] Τους δε ναούς των Ελλήνων, πάντας κατέστρεψε έως εδάφους ο αυτός Θεοδόσιος βασιλεύς... Πολλά δε ιερά (των Ελλήνων) εποίησεν (χριστιανικές) εκκλησίας και ηυξήθη τα των χριστιανών πλέον επί της βασιλείας αυτού... Τον δε ναό της Αρτέμιδος εποίησεν ταβλοπαρόχιον τοις κιττίζουσιν...τον δεν της Αφροδίτης ναόν εποίησεν καρουχαρείον του επάρχου των πραιτωρίων, κτίσας περίξ οσπήτια και κελεύσας δωρεάν μένειν εν αυτοίς τα πάνυ πενιχράς πόρνας...

[...] Διωγμός γέγονεν Ελλήνων μέγας, και πολλοί εδημεύθησαν...και εκ τούτου πολύς φόβος γέγονεν. Εθέσπισε δε ο αυτός βασιλεύς (Ιουστινιανός) ώστε μη πολιτεύεσθαι τους ελληνίζοντας, τους δε των άλλων αιρέσεων όντας αφανείς γενέσθαι της Ρωμαϊκής πολιτείας, προθεσμίαν τριών μηνών λαβόντας εις το γενέσθαι αυτούς κοινωνούς της ορθοδόξου πίστεως... Επί δε της υπατείας τού αυτού Δεκίου, ο αυτός βασιλεύς θεσπίσας πρόσταξιν έπεμψεν εν Αθήναις, κελεύσας μηδένα διδάσκειν φιλοσοφίαν μήτε νόμιμα εξηγείσθαι... Συσχεθέντες Έλληνες περιεβωμίσθησαν και τα βιβλία αυτών κατεκαύθη...και εικόνες των μυσερών θεών αυτών και αγάλματα».

Ιωάννης Μαλάλας («Χρονογραφία», Λόγος 13ος & 18ος)

Λένε ότι «λαός που δεν γνωρίζει την ιστορία του, είναι καταδικασμένος σε αφανισμό». Αυτό εν μέρει ακούγεται λογικό. Τι γίνεται όμως στην περίπτωση, που

την ιστορία που μαθαίνει ο λαός, είτε τη μαθαίνει μισή, είτε δεν είναι η πραγματική, ή είναι «φτιασιδωμένη»;

Πριν λίγα χρόνια, προκλήθηκε σάλος με το βιβλίο της Μαρίας Ρεπούση και των συνεργατών της, το οποίο πρόλαβε για κάποιο χρονικό διάστημα να διδαχτεί στις ελληνικές σχολικές αίθουσες. Κατηγορήθηκε -και σωστά- για ισοπέδωση και διαστρέβλωση των ιστορικών γεγονότων. Όσο κι αν ακούγεται παράξενο, το κράτος έχει χρέος να διαμορφώνει εθνική συνείδηση (με την καλή έννοια και όχι φυσικά την ακραία του εθνικισμού) και η εθνική συνείδηση διαμορφώνεται όταν τα παιδιά μπορούν να νιώσουν υπερήφανα για κάτι. Αυτό το βιβλίο σίγουρα δεν ήταν κατάλληλο για κάτι τέτοιο (εκτός των άλλων που κατηγορήθηκε). Από την άλλη όμως, είναι λυπηρό αυτό που συμβαίνει ακόμα και στις μέρες μας, καθώς με την συνδρομή της Εκκλησίας και την ανοχή της ελληνικής Πολιτείας τα παιδιά ουσιαστικά καλούνται να αποκτήσουν μέσα στα σχολεία και θρησκευτική συνείδηση. Και η διαμόρφωση αυτή που ξεκινά με την γέννησή του και το απαράδεκτο φαινόμενο του νηπιοβαπτισμού συνεχίζεται με την σχολική εκπαίδευση, όπου η ιστορία που αφορά την κεφάλαιο Εκκλησία, όχι απλώς διαστρεβλώνεται, αλλά κακοποιείται βάνουσα, παρουσιάζοντας το άσπρο μαύρο, ξεπερνώντας κατά πολύ τα όρια της προπαγάνδας.

Τα Ελληνόπουλα μεγαλώνουν, διδασκόμενα μισές αλήθειες και ιστορικά ψεύδη, τα οποία ουσιαστικά υπαγορεύτηκαν στα νεότερα χρόνια του ελληνικού κράτους από το «κράτος» της Εκκλησίας, η οποία από κει που ήταν ένας ακόμα δυνάστης και τύραννος για το υπόδουλο ελληνικό έθνος, αίφνης με την απελευθέρωση και την δημιουργία του ελληνικού κράτους μετά την Επανάσταση του 1821, γυρνά έναν διακόπτη και μεταμορφώνεται σε προστάτης των ελληνικών ιδεωδών και θεματοφύλακας του ελληνικού γένους. Την περίοδο, κατά την οποία οργίαζε με την ασυδοσία της και τον σατραπισμό της, δηλαδή την περίοδο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, κατάφερε να την ταυτίσει με τον ελληνισμό. Έτσι, αυτό που μαθαίνουν εν τέλει οι Έλληνες μαθητές σήμερα, είναι ότι ο χριστιανισμός υιοθετήθηκε προθύμως απ' τους Έλληνες και πως στην ουσία ελληνισμός και χριστιανισμός είναι δυο έννοιες συνυφασμένες. Το δε Βυζάντιο ουσιαστικά παρουσιάζεται σαν Ελληνική Αυτοκρατορία. Μέγα ιστορικό ψεύδος και απάτη!

Το Βυζάντιο δεν υπήρξε ποτέ ελληνικό ούτε φιλελληνικό. Ούτε καν ανεκτικό προς την Ελληνικότητα. Το Βυζάντιο δεν ονομάστηκε ποτέ «Ελλάς», ούτε «Νέα Ελλάς», ούτε «Νέαι Αθήναι» ούτε καν Βυζάντιο (ο συμβατικός όρος «Βυζάντιο» επινοήθηκε το 1557 απ' τον Γερμανό ιστορικό Hieronymus Wolf). Το συνηθισμένο όνομα, αυτό

που απαντάται στα επίσημα κείμενα της Αυτοκρατορίας, στους χρονικογράφους και τους ιστορικούς της εποχής είναι «το Κράτος», «Η Βασιλεία των Ρωμαίων», «Το Χριστιανικό Κράτος», «Το Ορθόδοξον Βασίλειον», «η Ρωμανία». Έτσι επευφημούσε το κράτος του ο λαός της Κωνσταντινούπολης κατά τον 10ο αιώνα, όπως γράφει ο Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος. Για τον ίδιο συγγραφέα-αυτοκράτορα οι Βυζαντινοί είναι «εκλεκτόν γένος», «Αγία Σιών», «Νέα Ιερουσαλήμ», «λαός ως αληθώς περιούσιος».

Το όνομα «Έλλην» αντικαταστάθηκε από το «Ρωμιός» και για αιώνες ήταν απαγορευμένο επί ποινή θανάτου και συνώνυμο του «ειδωλολάτρη». Σαν «Έλληνες» θεωρούνταν πλέον, αυτοί που δεν ασπάστηκαν τον χριστιανισμό αλλά συνέχιζαν να εξασκούν την ελληνική πολυθεϊστική θρησκεία και να διαβάζουν και να μελετούν αρχαία κείμενα φιλοσόφων. Γενικότερα, όσοι στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία εξακολουθούσαν να αρνούνται τον Χριστιανισμό και έμεναν προσκολλημένοι στις θρησκείες τους, ονομάζονταν και «Εθνικοί», ανεξαρτήτως εθνικότητας.

Σχεδόν κανένας από τους αυτοκράτορες του Βυζαντίου δεν υπήρξε Έλληνας (και η καταγωγή μερικών εξ αυτών που θεωρούνται Έλληνες, είναι εξαιρετικά αμφισβητήσιμη). Ο Κωνσταντίνος ο επονομαζόμενος Μέγας δεν γνώριζε ούτε καν ελληνικά. Ο Θεοδόσιος ήταν Ισπανός, «ευγενής εξ Ιβήρων» σύμφωνα με τον Λέοντα τον Γραμματικό. Ο Ιουστινιανός ήταν Ιλλυριός (το πραγματικό του όνομα ήταν Γιουτπράδα), ο Ηράκλειος ήταν Καππαδόκης, ο Βασίλειος ο ιδρυτής της Μακεδονικής Δυναστείας ήταν Αρμένιος, ο Ιωάννης Τσιμισκής ήταν Αρμένιος (το πραγματικό του όνομα ήταν Τσεμίσκε) και ο τελευταίος αυτοκράτορας του Βυζαντίου (ο Έλληνας μαρμαρωμένος βασιλιάς, όπως τον αποκαλούν οι ελληνορθόδοξοι χριστιανοί) Κωνσταντίνος Παλαιολόγος ήταν Σέρβος στην καταγωγή (το πραγματικό του όνομα ήταν Κονσταντίν Ντράγκατς) από την πλευρά της μητέρας του, ενώ απ' την πλευρά του πατέρα του υπάρχει ένα χάος, καθώς προέρχεται από ένα συνονθύλευμα πρόσμιξης εθνοτήτων.

Ο συνεκτικός κρίκος του Βυζαντινού κράτους ήταν η «ορθοδοξία». Οι υπήκοοι του δεν ήταν όλοι Έλληνες. Τα ξένα στοιχεία (Σλάβοι ή Αρμένιοι) ήταν πιο πολυάριθμα και πολύ πιο ισχυρά. Κατά την Βυζαντινή περίοδο ο Ελληνισμός απλά επιβίωνε χωρίς εθνική υπόσταση, διωκόμενος ανηλεώς ως έθνος και ως πολιτισμός. Είναι ψέμα ότι το Βυζάντιο διέσωσε την ελληνική γλώσσα. Αναγκάστηκε να την χρησιμοποιήσει γιατί ολόκληρη η Ασία και η Αίγυπτος ομιλούσαν Ελληνικά από την εποχή του Μ Αλεξάνδρου.

Το Βυζάντιο σφράγισε τις φιλοσοφικές σχολές και στη θέση τους ίδρυσε εκκλησιαστικές σχολές για την προώθηση της χριστιανικής θρησκείας.

Το Βυζάντιο έκαψε τα φιλοσοφικά συγγράμματα και στη θέση τους διέδωσε τον Σχολαστικισμό: Δηλαδή την υποταγή της φιλοσοφίας στη θρησκεία.

Το Βυζάντιο αντικατέστησε την επιστήμη του Ασκληπιού με τις προσευχές, το Ολυμπιακό Πνεύμα με την υποταγή και την υπακοή, τα Λουτρά και τις εορτές με την κακοποίηση του σώματος, την απληστία, τις πολυήμερες νηστείες.

Αντικατέστησε την χαρά και το φως της Αρχαίας Ελλάδος με το σκοτάδι της φρίκης, του θανάτου, του ολέθρου. Θεμέλιο του Βυζαντίου υπήρξε το Δόγμα και οι ρήσεις των Πατέρων της Εκκλησίας. Ο συγγραφέας Τζόζεφ Μακ Κέιμπ παραδέχθηκε: *«Το Βυζάντιο επί δέκα ολόκληρους αιώνες δεν κατόρθωσε να παράγει ούτε ένα βιβλίο που να διαβάζεται σήμερα από έναν καλλιεργημένο άνθρωπο».*

Δεν κατανοούμε αυτά που συμβαίνουν στο παρόν γιατί δεν γνωρίζουμε αυτά που συνέβησαν στο παρελθόν. Και δεν μπορούμε να προβλέψουμε και να πορευθούμε με σιγουριά στο αύριο, αν δεν έχουμε κατανοήσει τι έγινε χθες και τι γίνεται σήμερα.

Ποιος επωφελείται από την ταύτιση Ελλάδος-Βυζαντίου; Ασφαλώς το αδύναμο πολιτισμικά και ιδεολογικά Βυζάντιο και όχι η Ελλάς. Αν αρνηθούμε να αποδώσουμε στο Βυζάντιο τον χαρακτήρα του κληρονόμου της Ελλάδος, θα καταρρεύσει το ψευδεπίγραφο κύρος του και μαζί μ' αυτό το δόγμα «εξ Ανατολών το φως» που τόση σύγχυση επιφέρει στους Έλληνες σήμερα. Η ανθρωπότητα ανά τους αιώνες βυθίστηκε πολλές φορές στο σκοτάδι της αμάθειας και της δεισιδαιμονίας από τους δυνάστες που την επιβουλεύτηκαν.

Στην συνέχεια του κειμένου, θα γίνουν αναφορές στα κυριότερα σημεία της παράλληλης πορείας χριστιανισμού και ελληνισμού, για να γίνει κατανοητός ο τρόπος με τον οποίο οι Έλληνες «αγκάλιασαν» τη θρησκεία της «αγάπης» κι επειδή τα «γραπτά μένουν», προς το τέλος παρατίθενται και μερικά αποσπάσματα από τον Θεοδοσιανό και τον Ιουστινιάνειο Κώδικα που αποτυπώνουν γλαφυρά την «καλοπέραση» των Ελλήνων και κατ' επέκταση των Εθνικών, στα χέρια των χριστιανών-Βυζαντινών ομοεθνών τους και μη, όταν τολμούσαν να «διαπράττουν την ασέβεια του Ελληνισμού»!

Φυσικά, αυτά δεν διδάσκονται στα ελληνικά σχολεία, γιατί εκεί η ιστορία

σταματάει μέχρι το σημείο που οι κακοί Ρωμαίοι καταδιώκουν τους αγαθούς χριστιανούς. Η ιστορία που αφορά τους κακούς χριστιανούς στον ρόλο αυτή τη φορά του διώκτη των Ελλήνων και γενικά των αλλόθρησκων, αποσιωπάται... Όπως αποσιωπάται για παράδειγμα, το αίσχος της Σκυθόπολης. Καθώς φαίνεται εξακολουθούν να μας θεωρούν «κρετίνους» (Κρετίνος: από την γαλλική λέξη «κρετίν» (cretin) που σημαίνει «αφελής», «αγαθός», «ανόητος» και προέρχεται από την λέξη chretien=χριστιανός) .

Στα μέσα του 4ου αιώνα μ.Χ., στην Σκυθόπολη της Συρίας (σημερινό Beit She'an στο Ισραήλ), παλαιά πρωτεύουσα της ρωμαϊκής Δεκαπόλεως, λειτουργούσαν «στρατόπεδα θανάτου», οργανωμένα δηλαδή κέντρα βασανισμού και θανατώσεως των καταδικασθέντων Εθνικών (κυρίως ελληνόθρησκων) που αρνήθηκαν να ασπασθούν το χριστιανισμό. Εμπνευστής και οργανωτής του σφαγείου αυτού ήταν, σύμφωνα με τη μαρτυρία του Αμμιανού Μαρκελλίνου (Ο Αμμιανός Μαρκελλίνος ήταν ο ιστορικός του Ρωμαίου Χριστιανού αυτοκράτορα Κωνσταντίου του Β΄, κατά την εποχή του οποίου άρχισαν οι πιο αποτρόπαιοι διωγμοί εναντίων των Ελλήνων), ο επίσκοπος Αλεξανδρείας Γεώργιος. Στο 11ο κεφάλαιο του 17ου τόμου του έργου του, ο Αμμιανός αναφέρει ότι «ο Γεώργιος με τη συμμορία του προχωρούσε στους δρόμους των Ελλήνων της Αλεξάνδρειας κομματιάζοντας ανθρώπους και καίγοντας τα πάντα και είχε αναρριχηθεί στη θέση του επισκόπου εξοντώνοντας πολλούς ανθρώπους». Όπως χαρακτηριστικά γράφει ο ιστορικός: «...και από τα πιο απομακρυσμένα σημεία της Αυτοκρατορίας σέρνονταν δεμένοι με αλυσίδες αμέτρητοι πολίτες κάθε ηλικίας και κάθε κοινωνικής τάξεως. Και από αυτούς πολλοί πέθαιναν στη διαδρομή ή στις ανά τόπους φυλακές. Και όσοι κατόρθωναν να επιζήσουν, κατέληγαν στη Σκυθόπολη, μία απόκεντρη πόλη της Παλαιστίνης, όπου είχαν στηθεί τα όργανα των βασανιστηρίων και των εκτελέσεων», ενώ στο ίδιο σημείο της συγγραφής του (ΙΘ, 12) τονίζει ότι «αρκούσε να κατηγορηθεί κάποιος από κακόβουλο ρουφιάνο ότι φορούσε αποτρεπτικό φυλακτό ή ότι κάποιος τον είδε να κάθεται κοντά σε αρχαίους τάφους ή ερείπια για να καταδικασθεί σε θάνατο ως ειδωλολάτρης ή νεκρομάντης».

Στα «στρατόπεδα θανάτου» της Σκυθοπόλεως θ' «ανδραγαθήσουν» οι ιεροεξεταστές Μόδεστος (αντικαταστάτης του Επάρχου Πραιτωρίου Ερμογένους του Πόντου, ο οποίος είχε κριθεί...«ελαστικός» και...«ανεκτικός») και Παύλος «Ταρταρέυς» (ένας εξαιρετικά αιμοδιψής χριστιανός, πρώην εκπαιδευτής μονομάχων). Σε εκείνους ακριβώς τους τρομερούς καιρούς θα βασανισθούν ή

εξορισθούν, ανάμεσα σε άλλους, και οι Σιμπλίκιος Φιλίππου (πρώην Έπαρχος Αιγύπτου και Έπατος), Παρνάσιος ο Αχαιός (Έλληνα εκ Πατρών, πρώην Έπαρχος Αιγύπτου), καθώς και ο υπέργρηρος φιλόσοφος Δημήτριος Κύθρας (με την κατηγορία ότι απλώς θυσιάζε στους Θεούς).

Σύμφωνα με τον χριστιανό χρονογράφο Σωζομενό, τον οποίο φυσικά, δύσκολα μπορεί να τον κατηγορήσει κάποιος ως συκοφαντούντα τους ομοθρήσκους του, μαθαίνουμε ότι «των ελληνιστών μικρού πάντες κατ' εκείνο διεφθάρησαν, και οι μεν πυρί, οι δε ξίφει απολέσθαι προσετάχθησαν. Παραπλησίως δε δια την αυτήν αιτίαν διεφθάρησαν οι ανά πάσαν την αρχομένην λαμπρώς φιλοσοφούντες. Αλλά και εις μη φιλοσόφους, εσθήτι δε τη εκείνων χρωμένους εχώρει ο φόνος -ως μηδέ τους τα- άλλα επιτηδεύοντας κροκωτοίς τριβωνίοις αμφιένυσθαι, δι υπόνοιαν κινδύνου και δέος» (Ερμ. Σωζομενού, «Εκκλ. Ιστορ.», βιβλ. Στ', κεφ. 35). Αντιλαμβάνεστε τι λέει ο χριστιανός Σωζομενός; Η τρομοκρατία είχε φτάσει σε τέτοια επίπεδα που οι άνθρωποι φοβόντουσαν τι ρούχα θα φορέσουν για να μην τους περάσουν για φιλόσοφους!

Ο αριθμός των θυμάτων των σφαγών αυτών, που έλαβαν χώρα στη Σκυθόπολη και διήρκεσαν σχεδόν για μια εικοσαετία, είναι ανυπολόγιστος, αλλά μετριέται τουλάχιστον σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Βέβαια, οι ελληνορθόδοξοι χριστιανοί δεν παραδέχονται τις σφαγές της Σκυθόπολης, ή αυτοί που τις παραδέχονται, επικαλούνται «πολιτικούς λόγους» και «συνωμοσίες εναντίον του αυτοκράτορα», και ότι εν πάση περιπτώσει οι Εθνικοί δεν ήταν ο μοναδικός στόχος και αυτοσκοπός. Ακόμα κι αν είναι έτσι, το μόνο που διδάσκεται κάποιος απ' αυτή την εκδοχή, είναι ότι το «ου φονεύσεις» μπορεί να έχει και τις εξαιρέσεις του, ή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Κοντολογής, για τους χριστιανούς φαίνεται ότι όταν ο φόνος διαπράττεται από την πλευρά τους εις βάρος κάθε είδους «αντιφρονούντα», δεν είναι χριστιανικό αμάρτημα...

Θα πρέπει πάντως να σημειωθεί εδώ, ότι τους διωγμούς και τις σφαγές των Εθνικών, τις παραδέχεται και ο «εθνικός ιστορικός» Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος, παρ' όλο που προσπαθεί κάπως να τις δικαιολογήσει, ρίχνοντας την κύρια ευθύνη στον «όχλο». Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς ο Παπαρρηγόπουλος ήταν αυτός που «φώλιασε» και συνέδεσε το Βυζάντιο στην διαχρονική ελληνική ιστορία, τον 19ο αιώνα, προσδίδοντάς του ελληνικό χαρακτήρα, μέσα στα πλαίσια και της προσπάθειάς του να αντικρούσει τις ανιστόρητες θέσεις του Αυστριακού «ιστορικού» Φαλμεράγιερ (ο οποίος

υποστήριξε ότι οι Έλληνες είχαν εξαφανιστεί λόγω της καθόδου των Σλάβων και των Αλβανών).

Η επίσημη αρχή των διωγμών θα μπορούσε τυπικά να τοποθετηθεί στο 314 μ.Χ. όταν χτίζεται στη Ρώμη η πρώτη χριστιανική Βασιλική (αν και οι διωγμοί είχαν ήδη αρχίσει ατύπως λίγα χρόνια πριν). Αμέσως μετά την νομιμοποίησή της από τον ηλιολάτρη Ρωμαίο αυτοκράτορα Φλάβιο Βαλέριο Κωνσταντίνο, η Χριστιανική Εκκλησία αρχίζει την επίθεσή της κατά των θρησκειών των Εθνικών. Η Σύνοδος της Αγκύρας ταυτίζει πτυχές της λατρείας της Θεάς Αρτέμιδος (Diana) με...μαγεία και...λατρεία του Σατανά των χριστιανών, ενώ ο 11ος «Κανών» του εν Αρελάτη (Arles, η «Μικρή Ρώμη της Γαλατίας» όπως την έλεγε ο Αυσόνιος) 1ου Εκκλησιαστικού Συμβουλίου που συνεκάλεσε ο Κωνσταντίνος, αναθεματίζει όλες τις χριστιανές που παντρεύονται Εθνικούς. Στο ίδιο Συμβούλιο, καθώς η εξουσία έχει πλέον καταληφθεί και ο Εθνικός Πολιτισμός κτυπηθεί σοβαρά, αποφασίζεται το τέλος της αρνήσεως των χριστιανών να στρατεύονται, καθώς και το τέλος της προπαγάνδας εναντίον της Ρώμης, πρακτικές που φορτώνονται στην ήδη διωκόμενη «δονατιστική» τάση μέσα στους χριστιανούς.

Το 330 μ.Χ. οι χριστιανοί λεηλατούν και πυρπολούν στο Bayeux το Ιερό του κελτορωμαϊκού Θεού Βελένου Απόλλωνος και λυντσάρουν τους ιερείς του. Ο Κωνσταντίνος, σε ημερομηνία που τού υπέδειξαν οι αστρολόγοι (στις 11 μηνός Μαΐου, «Ήλιος στον Τοξότη με επιρροές Καρκίνου, άρα μία πόλη θρησκευτική») μεταφέρει την πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ανατολικά, στην ιδρυθείσα από αυτόν Κωνσταντινούπολη, την οποία διακοσμεί λεηλατώντας τα Ιερά των Εθνικών.

Το 331 μ.Χ. Ο ουσιαστικώς χριστιανός πλέον Κωνσταντίνος συνεχίζει την καταλήστευση των Ιερών των Εθνικών σε ολόκληρη την Αυτοκρατορία. Παραβιάζονται τα θησαυροφυλάκια όλων ανεξαιρέτως των «ειδωλολατρικών» Ναών, εκτός όσων ανήκαν στην αυτοκρατορική λατρεία και οι θησαυροί χαρίζονται στην χριστιανική Εκκλησία. Όσων λατρειών αυθαιρέτως κρίνονται... «άσεμνες», πάντα κατά την άποψη των χριστιανών επισκόπων, οι Ναοί «εξαγνίζονται» πρώτα με φωτιά και εν συνεχεία ισοπεδώνονται.

Το 335 μ.Χ. λαβαίνουν χώρα τα εγκαίνια της Εκκλησίας του...«Αγίου Τάφου», ο οποίος κτίσθηκε στη θέση του Ναού της Θεάς Αφροδίτης που ο Κωνσταντίνος κατέστρεψε το 326-327, και για τον διάκοσμό του λεηλατούνται όλα σχεδόν τα Εθνικά Ιερά της Παλαιστίνης και της Μικράς Ασίας. Με ειδικό αυτοκρατορικό

διάταγμα σταυρώνονται ως τάχα...υπαίτιοι της κακής συγκομιδής εκείνου του έτους (...) όλοι οι «μάγοι και μάντεις», και ανάμεσά τους μαρτυρεί ο Νεοπλατωνικός φιλόσοφος Σώπατρος εξ Απαμείας, μαθητής του Ιαμβλίχου, που είχε προσωπικά επιχειρήσει να επαναφέρει τον Κωνσταντίνο στον Εθνισμό μέσω της φιλοσοφίας, και συνεπώς είχε συγκεντρώσει επάνω του το μίσος όλων των χριστιανών αυλικών.

Το 355 μ.Χ. χορηγείται από τον αυτοκράτορα Φλάβιο Ιούλιο Κωνσταντίνο πλήρης ασυλία των χριστιανών επισκόπων απέναντι στα όποια κρατικά δικαστήρια. Την ίδια περίπου εποχή, αποθρασυνθείσα η χριστιανική αγροικία, κηρύσσει ανοικτά πλέον πόλεμο κατά της «ειδωλολατρικής» Παιδείας που ακόμα τυγχάνει ασυλίας από πλευράς της αυτοκρατορικής εξουσίας, όχι βεβαίως από «ανιδιοτελή επιθυμία για την καλλιέργεια των Μουσών», όπως τονίζει ο Cyril Mango (σελ. 157), «αλλά προφανώς ειδικά για να εκπαιδεύονται οι κρατικοί υπάλληλοι». Στους «Αποστολικούς Κανόνες», συνταχθέντες εκείνη ακριβώς την εποχή, διαβάζουμε τα εξής ανατριχιαστικά:

«Απόφευγε όλα τα βιβλία των Εθνικών. Τι χρειάζεσαι τις ξένες συγγραφές, τους νόμους και τους ψευδοπροφήτες που οδηγούν τους άφρονες μακριά από την πίστη; Τι βρίσκεις να λείπει από τις εντολές του Θεού και το αναζητάς στους μύθους των Εθνικών; Αν επιθυμείς να διαβάζεις ιστορίες έχεις το βιβλίο των Βασιλειών, αν ρητορική και ποιητική έχεις τους Προφήτες, έχεις τον Ιώβ, έχεις τις Παροιμίες, όπου θα βρεις σοφία μεγαλύτερη από κάθε ποιητική και σοφιστική, γιατί αυτά είναι τα λόγια του Κυρίου, του μόνου σοφού. Αν επιθυμείς τραγούδια έχεις τους Ψαλμούς, αν επιθυμείς αρχαίες γενεαλογίες έχεις την Γένεση, αν νομικά βιβλία και επιταγές, έχεις τον ένδοξο Θείο Νόμο. Γι' αυτό απόφευγε με επιμονή κάθε εθνικό και διαβολικό βιβλίο».

Στις 11 Δεκεμβρίου του 361 μ.Χ. ο αυτοκράτωρ Ιουλιανός ο Παραβάτης κηρύσσει πλήρη ανεξιθρησκεία μετά τον θάνατο του Κωνσταντίου και εισέρχεται στην Κωνσταντινούπολη. Ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός («Invective versus Julianus», I 58 – 61) διαμαρτύρεται ότι ο ανεξιθρησκός Εθνικός αυτοκράτωρ «εστέρησε τους χριστιανούς της πόλεως από την...χαρά του μαρτυρίου (...)»!

Το 364 μ.Χ. ο νέος αυτοκράτορας Φλάβιος Ιοβιανός διατάσσει την πυρπόληση της Βιβλιοθήκης της Αντιοχείας, ενώ στις 11 Σεπτεμβρίου εκδίδεται έδικο με το οποίο απαγορεύεται η Εθνική Λατρεία επί ποινή θανάτου. Στα χρησιμοποιούμενα βασανιστήρια κατά των Εθνικών προστίθεται εφεξής ο κατακομματισμός των πλευρών με σιδερένια άγκιστρα, ενώ με θάνατο τιμωρούνται επίσης και οι

σπλαχνοσκοπήσεις: «sileat omnibus perpetuo divinandi curiositas» («να πάψει διαπαντός η μαντική περιέργεια»). Με τρία ακόμη διατάγματα (της 4ης Φεβρουαρίου, 9ης Σεπτεμβρίου και 23ης Δεκεμβρίου) ξανακατάσχονται οι περιουσίες των Εθνικών Ιερών που είχαν επιστραφεί από τον Ιουλιανό και απαγορεύονται ακόμη και οι ιδιωτικές σπονδές, θυσίες και επωδές. Των δύο τελευταίων έχει προηγηθεί από την Σύνοδο της Λαοδικείας η εισήγηση (κατά την πάγια τότε τακτική της Εκκλησίας να εκδίδει αναθέματα κατά συγκεκριμένων στόχων που αμέσως μετά γίνονταν πάντα στόχος των απαγορευτικών edictων και των κρατικών διωγμάτων) να εξοντωθούν οι αστρολόγοι και οι χριστιανοί «αιρετικοί» που εορτάζουν τα Σάββατα. Σε ολόκληρη την Αυτοκρατορία, ο νεόθρησκος όχλος, προστατευόμενος πλέον από τις βυζαντινές αρχές κατοχής, καταλαμβάνει Εθνικούς τόπους Λατρείας, τους καταστρέφει εκ θεμελίων και κτίζει επάνω τους εκκλησίες, ενώ πάμπολλοι εξέχοντες Εθνικοί φυλακίζονται ή εκτελούνται και δημεύεται η περιουσία τους (ανάμεσά τους και ο επί Ιουλιανού, Κόμης Πριβάτων και μετά Ανθύπατος Ασίας Ελπίδιος, πρώην χριστιανός που είχε επιστρέψει στην Εθνική Λατρεία, επιδείξας μάλιστα ιδιαίτερο ζήλο στην τέλεση των ιεροπραξιών, σε σημείο που να τον αποκαλούν κοροϊδευτικά «θυσιαστή» οι χριστιανοί).

Έδικτο της 17ης Νοεμβρίου 365 μ.Χ. απαγορεύει στους Εθνικούς αξιωματικούς να διατάσσουν χριστιανούς στρατιώτες. Άπειροι σωροί βιβλίων, όλα τους λογοτεχνικά, φιλοσοφικά κι επιστημονικά ελληνικά συγγράμματα -και όχι...«εγχειρίδια μαγείας», όπως ήθελε η διαστροφή των ιεροεξεταστών- καίγονται στις πλατείες των αστικών κέντρων, ενώ μέσα στα πλήθη των διωκόμενων «ειδωλολατρών», βρίσκονται όλοι σχεδόν οι εναπομείναντες αξιωματούχοι του Ιουλιανού, που είτε καθαιρούνται, είτε ρίχνονται στις φυλακές και οι πιο άτυχοι από αυτούς καίγονται ζωντανοί, αποκεφαλίζονται, ή στραγγαλίζονται μετά από φρικτά βασανιστήρια με την κατηγορία, φυσικά, της...«ασκήσεως μαγείας» (!), όπως λ.χ. ο ιατρός Ορειβάσιος, ο φιλόσοφος Σιμωνίδης που τον έκαψαν ζωντανό (στην πρώτη ιστορικά χριστιανική καύση, πολύ πριν τα περιβόητα «auto da fe» των παπικών), ο αρχιερέυς των Εθνικών Ναών της Τρωάδος κα πρώην χριστιανός επίσκοπος Πηγάσιος, κ.ά.

Το 393 μ.Χ. ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος ο Α΄, καταργεί τα Πύθια, τα Άκτια και τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Δήωση της Ολυμπίας και ισοπέδωση όλων των βωμών της.

Οι αυτοκράτορες Αρκάδιος και Ονώριος το 395 μ.Χ. απαγορεύουν ακόμα και την

είσοδο στους Εθνικούς Ναούς («Θεοδοσιανός Κώδιξ» 16. 10. 13), ενώ με τα έδικτα της 22ας Ιουλίου και 7ης Αυγούστου, κηρύσσουν νέους διωγμούς κατά των Εθνικών. Το ίδιο έτος, ο ευνούχος πρωθυπουργός του αυτοκράτορος Αρκαδίου Ρουφίνος κατευθύνει τις ορδές των, υπό τον Αλάρικο, χριστιανών πλέον Γότθων προς τον ελλαδικό χώρο. Ακολουθούμενοι από πλήθη φανατισμένων μοναχών, οι Γότθοι του Αλαρίχου (ο οποίος είχε πολεμήσει με τον Θεοδόσιο κατά των Εθνικών του Φλαβιανού) κατασφάζουν αμέτρητους Εθνικούς Έλληνες και καταστρέφουν πόλεις και Ιερά στο Δίον, τη Θεσσαλία, τους Δελφούς, τη Βοιωτία, την Αττική, τα Μέγαρα, την Κόρινθο, τη Φενεό, το Άργος, τη Νεμέα, τη Λυκόσουρα, τη Σπάρτη, τη Μεσσήνη, τη Φιγαλεία, την Ολυμπία.

Μέχρι το 399 μ.Χ. τα πάμπολλα διαδοχικά αυτοκρατορικά διατάγματα (έδικτα) που είχαν εκδοθεί διαχρονικά μέχρι τότε και που ως κοινό στόχο έχουν την απαγόρευση οποιασδήποτε άλλης θρησκείας, εκτός του χριστιανισμού και τις καταστροφές ναών και μνημείων των Εθνικών, οδήγησαν σε ακρότητες και φρικαλεότητες. Σε Δύση και Ανατολή αμέτρητα φιλοσοφικά και επιστημονικά βιβλία του προχριστιανικού κόσμου εξαφανίζονται στην πυρά. Οι αυτοκράτορες Αρκάδιος και Ονώριος, για να θέσουν όρια στην χριστιανική υστερία καταστροφής κάθε πολιτισμικού στοιχείου των Εθνικών, εκδίδουν τον Ιανουάριο ένα ακόμη έδικτο που θ' ακολουθηθεί από νεώτερο τον Φεβρουάριο στην Ραβέννα («Προς Μακρόβιο και Προκλιανό, Βικάριο»), με το οποίο ανανεώνεται η απαγόρευση των θυσιών, αλλά και ανακαλούνται όσες προηγούμενες διαταγές πρόσταζαν την καταστροφή του «ειδωλολατρικού» διακόσμου των διαφόρων δημοσίων κτιρίων: «*τυχόν τέτοια δικαιολογητικά έγγραφα πρέπει ν' αποσπασθούν από τα χέρια των καταστροφέων και να μας επιστραφούν*» («Ιουστινιάνειος Κώδιξ» 1. 11. 3). Με το πρώτο έδικτο («Προς Μακρόβιο, Βικάριο Ισπανίας και Προκλιανό, Βικάριο των Πέντε Επαρχιών») απλώς επιτρέπεται να μείνουν άθικτα τα ελάχιστα πια «ειδωλολατρικά» διακοσμητικά στοιχεία που ακόμα κοσμούαν κάποια δημόσια κτίρια στην Δύση, και έως τότε θεωρούντο «κατοικίες των δαιμόνων» από τους χριστιανούς που τα έσπαγαν ή χάρασσαν παντού επάνω τους το «χριστόγραμμα» ή τον σταυρό. Στην Ανατολή όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά, καθώς η παντοδύναμη πλέον Εκκλησία πιέζει για αυτοκρατορική κάλυψη των εγκλημάτων της κατά του Εθνισμού. Στη Βόρειο Αφρική οι διωγμήτες Ιόβιος και Γαυδέντιος κτυπούν όλα τα αστικά κέντρα των Εθνικών, καταστρέφουν τους Ναούς, καίνε τις βιβλιοθήκες και θανατώνουν τους ιερείς. Οι ίδιοι ως άνω αυτοκράτορες, εκδίδουν στις 10 Ιουλίου ένα άλλο έδικτο («Προς Ευτυχιανό, Έπαρχο του Πραιτωρίου Ανατολής») το οποίο αναρτάται στην Δαμασκό και διατάσσει την εξαφάνιση από

προσώπου γης, όλων των Ναών των Εθνικών «χωρίς φασαρία και οχλαγωγία».

Το έτος 405 μ.Χ., ο τρομερός Ιωάννης «Χρυσόστομος» (ο μισέλληνας που ευθέως αποκαλεί την Ελληνική Φιλοσοφία «ελληνική μωρία», «έξωθεν άνοια» και «μητέρα των κακών» στην 1η «Ομιλία» του «Προς Κορινθίους»), έχει ακόμα την ισχύ να στέλνει, παρ' όλο που είναι πλέον εξόριστος στην Αρμενία, τις ορδές των ροπαλοφόρων συμμοριτών μοναχών να σαρώσουν τα «είδωλα», δηλαδή τους Ναούς, τα αγάλματα και τους βωμούς της Παλαιστίνης και της Συρίας. Όπως γράφει ο Chuvin (σελ. 75), ο φανατικός αυτός θεοκράτης *«ενθαρρύνει από τον τόπο της εξορίας του στην Αρμενία, τις συμμορίες των μοναχών που λεηλατούσαν τα Εθνικά Ιερά στην Φοινίκη» και «όταν οι χωρικοί της Φοινίκης σκοτώνουν ή βγάζουν εκτός μάχης τους φανατισμένους ζηλωτές, ο Ιωάννης παρακινεί όσους παραμένουν γεροί να συνεχίσουν όπως οι καπετάνιοι στην καταιγίδα... τους προσφέρει δε κάθε υλική βοήθεια... και πληρώνει τους επιστάτες και τους εργάτες των κατεδαφίσεων των Ιερών».* Ο Ιωάννης «Χρυσόστομος» φέρεται επίσης να διατάσσει την εκθεμελίωση ή πυρπόληση του ανακατασκευασμένου (μετά από την καταστροφή τού έτους 262 από τους Ερούλους) θαυμαστού Ναού της Θεάς Εφεσίας Αρτέμιδος.

Λίγο πριν το Πάσχα του 415, κατά προτροπή του επισκόπου Κυρίλλου, η Εθνική φιλόσοφος Υπατία δολοφονείται με άγριο τρόπο από τον χριστιανικό όχλο της Αλεξανδρείας. Οδηγείται στην πατριαρχική εκκλησία του «Αγίου Μιχαήλ», όπου οι χριστιανοί την κόβουν κομμάτια και περιφέροντάς τα στους δρόμους της πόλεως, τα καίνε τελικά μαζί με τα συγγράμματα της φιλοσόφου σε μία τεράστια πυρά στη θέση Κυναρών.

Το 418 μ.Χ. ο μόλις 17χρονος αυτοκράτορας-ανδρείκελο Θεοδόσιος «διατάσσει», κατά παραγγελία των ιερωμένων χειριστών του, την καταστροφή κάθε αντιχριστιανικού βιβλίου (Deschner, τόμος 2, σελ. 69).

Η Γ' Οικουμενική Σύνοδος της Εφέσου το 431, καταδικάζει ως «αίρεση» τη διδασκαλία του Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου ότι η ανθρώπινη φύση του «Χριστού» είναι ανεξάρτητη από την θεϊκή και άρα η μητέρα του Μύριαμ (Παναγία) υπήρξε όχι Θεοτόκος αλλά Χριστοτόκος, και υιοθετεί επίσης την λατρεία της ως επίσημο δόγμα. Πλήθη πιστών, ιδίως γυναίκες, παραληρούν στους δρόμους από την χαρά τους. Ναοί των Εθνικών που στέγαζαν λατρεία γυναικείων θεοτήτων, μετατρέπονται από τους χριστιανούς σε εκκλησίες της Παναγίας.

Το έτος 438 κατανοώντας, ότι δεν μπορεί ν' αλλοιωθεί η εκ των πραγμάτων θρησκευτική φύση του κανονικού Θεάτρου, εκείνοι που απατεωνίστικα κατασκεύασαν μέχρι και «άγιους» και «μάρτυρες» ηθοποιούς (όπως λ.χ. τον Πορφύριο, «τον από μίμων», «προστάτη» μάλιστα των Νεοελλήνων ηθοποιών που τάχα μαρτύρησε το 362, επί Ιουλιανού δηλαδή !), τώρα καταλήγουν στο ανήκουστο να απαγορεύσουν εφεξής στους ηθοποιούς να είναι χριστιανοί (Σολομός, σελ. 64): *«οι γραμμένοι στα θυμελικά μητρώα, λέει ο νόμος, είναι υποχρεωμένοι να μείνουν άπιστοι. Κι ούτε μπορούν, αλλάζοντας επάγγελμα, να γίνουν χριστιανοί».*

Με διαταγή του Ζήνωνος το 484 μ.Χ. λεηλατούνται τα αφιερώματα του Παρθενώνος και διαλύεται το χρυσελεφάντινο άγαλμα της Θεάς Αθηνάς του Φειδίου, αφού προηγουμένως αφαιρούνται τα σωζόμενα τμήματα της πολύτιμης αλλά πολύπαθης μέσα από τους αιώνες επικάλυψής του (Ευάγγελος Γ. Βαλλιανάτος, «Christians and the Classics. War against Reason» , «Mediterranean Quarterly», καλοκαίρι 2004). Επίσης βεβηλώνεται και λεηλατείται το Ασκληπιείον των Αθηνών, δίπλα στο Θέατρο του Διονύσου στους νότιους πρόποδες της αθηναϊκής Ακροπόλεως και ανάλογες αθλιότητες γίνονται σε όλη την παλαιά (κάτωθεν του Ολύμπου), Ελλάδα, η οποία ακόμα παραμένει Εθνική.

Το 528 μ.Χ. Ο Ιουστινιανός ξεκινάει πεισματικό αγώνα κατά της «ειδωλολατρίας», η οποία αν και είχε κηρυχθεί δημόσιο έγκλημα πριν από 50 χρόνια «εξακολουθούσε να επιβιώνει σε απομακρυσμένες ή παραμεθόριες περιοχές, αλλά και στους κύκλους των λόγιων, στην καλή κοινωνία της Κωνσταντινουπόλεως» (Deschner, τόμος 2, σελ. 527 - 528). Το επόμενο έτος, διατάσσει την υποχρεωτική βάπτισμα όλων ανεξαιρέτως των Εθνικών, μαζί με τις οικογένειές τους συμπεριλαμβανόμενων ακόμα και των βρεφών (Deschner, τόμος 2ος, σελ. 559), με ποινή σε περίπτωση άρνησης την δήμευση της κινητής και ακίνητης περιουσίας τους. Όσοι ευσεβείς Εθνικοί αρνούνται να προδώσουν τους Θεούς και να ασπασθούν δημόσια τον Χριστιανισμό χάνουν επίσης όλα τα πολιτικά και αστικά τους δικαιώματα και κάθε μέσο βιοπορισμού, ενώ απαγορεύεται εφεξής κάθε διδασκαλία των Εθνικών φιλοσόφων και διδασκάλων, από τους οποίους επιπλέον αφαιρείται ο κρατικός μισθός και δημεύονται όλα τα περιουσιακά τους στοιχεία (ως άνω, σελ. 558). Με έδικτο του αυτοκράτορος Ιουστινιανού, κλείνει η Ακαδημία των Αθηνών και κατάσχεται η περιουσία της. Οι επτά τελευταίοι διδάσκαλοι καταφεύγουν σύμφωνα με μία αφήγηση του Αγαθία στον καλλιεργημένο βασιλιά

των Περσών Χοσρόη, που κολακευμένος από την παρουσία τους τούς υποδέχεται με εξαιρετικές τιμές και τους προσφέρει καθηγητικές έδρες στο Πανεπιστήμιο του Ιουντισαπούρ (Jundishapur).

Στην παλαιά Ελλάδα, το 436 μ.Χ. η παραφροσύνη των χριστιανών τους οδηγεί στο να κατακαίνε ή να κόβουν συστηματικά τα δάση της χώρας, κυρίως στις νότιες περιοχές, γιατί μέσα στα δένδρα έβλεπαν.. «κατοικίες των δαιμόνων». Η φωτιά και το τσεκούρι εξαπολύονται κυρίως εναντίον των δρυοδασών (κατοικίες του Διός), των ελατοδασών (κατοικίες της Αρτέμιδος και του Πανός) αλλά και των ελαιώνων ακόμα (κατοικίες της Αθηνάς) που περιέζωναν τις κατά πλειοψηφία έρημες ή ημιέρημες πια πόλεις των «ειδωλολατρών». Τα αποτελέσματα θα είναι τρομακτικά για την γη των Ολυμπίων Θεών, καθώς αυτή η τεράστια αποδάσωση θα φέρει με την σειρά της ξήρανση ποταμών και πηγών, όπως επίσης και πλήρη διαταραχή ολοκλήρου του οικοσυστήματος της χώρας, που μάλιστα θα βασανιστεί το έτος 536 και από μία πρωτόγνωρη για την περιοχή ξηρασία, αλλά και διαπεραστική παγωνιά (σύμφωνα με ανακοίνωση του αρχαιολόγου Stephen G. Miller, καθηγητή του Πανεπιστήμιου του Berkeley, που έκανε ανασκαφές στην Νεμέα: «αναλύσεις σε γύρι της εποχής εκείνης αποδεικνύουν, ότι ανάμεσα στο έτος 500 και το 600 η βλάστηση στην Ελλάδα άλλαξε δραματικά, ακόμα και η καλλιέργεια της ελιάς σταμάτησε σχεδόν εντελώς» και κάτι τέτοιο επιβεβαιώνουν και τα γραπτά των Προκόπιου και Κασσιόδωρου, που μαρτυρούν μία έντονη διατάραξη του καιρού την χρονιά της συγκεκριμένης οικοκαταστροφής).

Το 540 μ.Χ. Η ελληνική Ιατρική έχει ήδη απαγορευθεί ως «γνώση του Διαβόλου» και τα συγγράμματά της έχουν ήδη χαθεί για πάντα στη φωτιά των χριστιανών. Με μόνη θεραπευτική μέθοδο την... αφαίμαξη και το διάβασμα εξορκισμών, αρχίζει στην Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία η μεγάλη επιδημία που υπολογίζεται (Panati Charles, 1989) ότι εξόντωσε 100 εκατομμύρια ανθρώπους. Η Εκκλησία βγαίνει παρόλα αυτά κερδισμένη, καθώς αποδίδει την επιδημία στην οργή του Θεού για την επιβίωση των «αιρέσεων» και της «ειδωλολατρίας». Ο όχλος τρέχει πανικόβλητος να εκκλησιασθεί. Ο Πέρσης βασιλιάς Χοσρόης σαρώνει τις χριστιανικές πόλεις της Συρίας. Την μόνη πόλη που δεν καταστρέφει ή λεηλατεί είναι η Χαρράν (ελληνιστί Κάρρες), της οποίας οι κάτοικοι είχαν παραμείνει πεισματικά Εθνικοί.

Λίγα χρόνια αργότερα ο Ιωάννης Ασιακός εξοντώνει εκατοντάδες Εθνικούς της Κωνσταντινουπόλεως. Τα θύματα της χριστιανικής παραφροσύνης σταυρώνονται («φουρκίζονται»), κόβονται κομμάτια ή πνίγονται στην θάλασσα μέσα σε σάκκους,

και σε πολλές περιπτώσεις τα έντερά τους περιφέρονται ως.. τρόπαια στους δρόμους από τον χριστιανικό όχλο (Mac Mullen, «Christianity & Paganism..», σελ. 176-177, σημ. 89). Πολλοί ευγενείς Εθνικοί γλυτώνουν την βάπτιση ή το μαρτύριο αυτοκτονώντας. Οι χριστιανοί βεβηλώνουν τα πτώματά τους και τους πετούν στους σκουπιδότοπους.

Το 580 μ.Χ. ο χριστιανικός όχλος της Κωνσταντινουπόλεως, ερεθισμένος από τις μυστικές δίκες, λυντσάρει στους δρόμους διάφορους, πραγματικούς ή υποτιθέμενους, Εθνικούς. Αντιοχείς Εθνικοί καταδικάζονται σε θάνατο και ρίχνονται στα θηρία του Ιπποδρόμου που όμως δεν δείχνουν πρόθυμα να τους κατασπαράξουν. Οι χριστιανοί τους θανατώνουν τελικά με σταύρωση. Τα πτώματά τους σύρονται από τον όχλο στους δρόμους της πόλεως και πετάγονται άταφα στους σκουπιδότοπους.

Δύο χρόνια μετά, η Χριστιανική Εκκλησία, δια στόματος Πάπα Γρηγορίου, αναγγέλλει για μία ακόμη φορά τη... συντέλεια του κόσμου. Τρομοκρατημένοι πάμπολλοι δουλοκτήτες και γαιοκτήμονες χαρίζουν την περιουσία και τους δούλους ή δουλοπάροικους τους στην Εκκλησία και ντύνονται μοναχοί. Το ίδιο έτος, ο Πάπας Γρηγόριος, τονίζει στον «Ιερατικό Κανόνα» ότι *«πρέπει να μάθουν καλά οι δούλοι πως απαγορεύεται να παρακούουν τους κυρίους τους, καθώς και το πως δεν είναι τίποτε περισσότερο από δούλοι».*

Φτάνουμε στα τέλη του 10ου αιώνα όταν εκχριστιανίζονται με τη βία οι τελευταίοι Έλληνες Εθνικοί της Λακωνίας και κατασφάζονται οι δούκες και οι ιερείς τους, από τον Αρμένιο προσηλυτιστή Νίκωνα τον «Μετανοείτε» και τους ενόπλους μοναχούς του. Με αυτά τα «ανδραγαθήματα» βέβαια, είναι φυσικό σήμερα ο «Όσιος» Νίκων ο «Μετανοείτε», να είναι ο πολιούχος και «προστάτης» της πόλεως της Σπάρτης...

Με αφορμή τις κακουργίες του Αρμενίου προσηλυτιστού, κάποιες εκ των οποίων ο ίδιος ο βιογράφος του έκαμε το «λάθος» να διασώσει, όπως έκαμαν, ευτυχώς για την ιστορική αλήθεια και άλλοι όμοιοί του, όπως λ.χ. ο ανεκδιήγητος εκείνος Μάρκος Διάκονος, δεν πρέπει να μείνει ασχολίαστο ένα λυπηρό, αλλά κατά κόρον παρουσιαζόμενο φαινόμενο. Το ότι στρέφουν αποτόμως οι διάφοροι «Ρωμιοί» συγγραφείς «Ιστοριών» της Σπάρτης, ή της Ελλάδος ευρύτερα, έναν άορατο διακόπτη του μυαλού τους και όλως ξαφνικά καθυβρίζουν για την μ.Χ. χρονική περίοδο τους ίδιους τους προγόνους τους, πλέκοντας εγκώμια από την άλλη στους αδικαιολογήτους σφαγείς τους. Χαρακτηριστικό τέτοιο δείγμα αποτελεί η

υπό του Π. Δούκα απαράδεκτη καθύβριση ως...«διεφθαρμένων» (...) των τελευταίων Λακεδαιμονίων Εθνικών, εκείνα τα ζοφερά χρόνια που εδέχοντο την τελική επίθεση των Βυζαντινών τα Ελληνικά Πάτρια και Τρόποι: «...προ πάντων δε τότε παρεκώλυον την διάδοσιν και επικράτησιν των χριστιανικών ιδεών...», λες και είναι κάτι το θετικό, πόσο μάλλον υποχρεωτικό...

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΔΟΣΙΑΝΟ ΚΩΔΙΚΑ

«Ας σταματήσει η ψευδής πίστη και ας καταργηθεί η παραφροσύνη των θυσιών. Γιατί αν κάποιος, παραβιάζοντας το νόμο του Θεού Αυτοκράτορα, του πατέρα μας, και την εντολή της Ευσπλαχνίας μας, τολμήσει να τελέσει θυσίες, θα τιμωρηθεί παραυτά με την επιβολή της ποινής που του ταιριάζει».

(341 μ.Χ. Κώνστας (γιος του Μέγα Κωνσταντίνου), «Προς Μαδαλιανόν, Βοηθό Έπαρχο Διοικήσεως», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 16, 10, 2)

«Αν και η ψευδής πίστη έχει ξεριζωθεί, επιθυμούμε οι Ναοί που ευρίσκονται εκτός των τειχών της πόλεως να παραμείνουν άθικτοι. Γιατί καθώς κάποια αθλητικά παιγνίδια ή αγωνίσματα σχετίζονται με τους Ναούς, δεν πρέπει να τους εξαφανίσουμε αφού σε αυτούς οφείλεται η τέλεση εορτών που διασκεδάζουν τον λαό της Ρώμης».

(346 μ.Χ. Κοινό έδικτο του Κωνσταντίου και του Κώνσταντος «Προς Κατουλλίνον, Έπαρχο της Πόλεως», Θεοδοσιανός Κώδιξ 16, 10, 3).

«Να κλείσουν αμέσως σε όλους τους τόπους και τις πόλεις οι Εθνικοί Ναοί και ν' απαγορευθεί η είσοδος σε αυτούς, ώστε να μην μπορούν οι άθλιοι ν' ανοσιουργήσουν. Θέλουμε επίσης να απέχουν όλοι από τις θυσίες. Αν όμως κάποιος διαπράξει αυτό το αδίκημα, θα τιμωρηθεί με αποκεφαλισμό. Διατάσσουμε επίσης να περιέρχεται στο αυτοκρατορικό ταμείο η περιουσία αυτών που θα θανατώνονται. Η ίδια ποινή θα επιβάλλεται και στους διοικητές των επαρχιών που θ' αμελήσουν να τιμωρήσουν τέτοια αδικήματα».

(356 μ.Χ. Κοινό έδικτο του Κωνσταντίου και του Κώνσταντος, «Προς τον Φλάβιο Ταύρο, Έπαρχο του Πραιτωρίου», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 16, 10, 4)

«Αν κάποιος παράφρων ή ιερόσυλος επιδοθεί στις απαγορευμένες θυσίες, ασχέτως αν είναι ημερήσιες ή νυκτερινές, αν αναζητήσει συμβουλές γι' αβέβαια ζητήματα και αν υποθέσει ότι πρέπει να χρησιμοποιήσει ή να επισκεφθεί κάποιον Ναό για να διαπράξει αυτά τα εγκλήματα, να γνωρίζει ότι θα τιμωρηθεί με θανάτωση και κατάσχεση της περιουσίας του, διότι εμείς με τις δίκαιες αποφάσεις μας έχουμε

ορίσει ο Θεός να λατρεύεται με αγνές προσευχές και όχι να εξευτελίζεται με βέβηλα άσματα».

(381 μ.Χ. Αυτοκράτορες Γρατιανός, Βαλεντινιανός και Θεοδόσιος, εκδίδουν έδικτο «Προς Φλόρον, Έπαρχο του Πραιτωρίου Ανατολής», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 16, 10, 7)

«Δεν θα μολυνθεί κανείς με θυσίες και δεν θα σφάξει αθώο ζώο. Κανείς δεν θα πλησιάσει τα ιερά ή τους ναούς, ούτε και θα τιμήσει εικόνες κατασκευασμένες από ανθρώπινα χέρια, διότι θα είναι ένοχος με βάση τους ανθρώπινους και θείους νόμους. Και οι δικαστές ακόμη δεσμεύονται απ' αυτούς τους νόμους και αν κάποιος απ' αυτούς συμμετάσχει σε ειδωλολατρικές τελετές, περνώντας σε κατώφλι ναού με σκοπό την λατρεία, οπουδήποτε κι αν συμβεί -σε πόλη ή στην διάρκεια ταξιδιού-, θα πληρώσει αμέσως δεκαπέντε χρυσές λίβρες και το προσωπικό του θα πληρώσει ένα ανάλογο ποσό, εκτός κι αν αντισταθούν στο δικαστή και τον καταγγείλουν αμέσως δημοσίως. Όσοι είναι αξιωματούχοι *Corrector* ή *Praeses* θα πληρώνουν πρόστιμο τεσσάρων χρυσών λιβρών και ανάλογο ποσό οι σύνοδοί του».

(391 μ.Χ. Αυτοκράτορες Γρατιανός, Βαλεντινιανός και Θεοδόσιος «Προς Αλβίνο, Έπαρχο Πραιτωρίου», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 10, 10)

«Κανείς δεν επιτρέπεται να θυσιάζει, να περιφέρεται στους Ναούς ή ν' αποδίδει εκεί τιμές. Όλοι ν' αποδεχθούν ότι ο νόμος μας τους απαγορεύει την άνομο είσοδό τους στους Ναούς, ώστε αν κάποιος πράξει κάτι σχετικό με θεούς ή τελετές, παραβαίνοντας την απαγόρευση αυτή, δεν θα αποφύγει την τιμωρία, ούτε θα τύχει ελέους από τις αρχές».

(16 Ιουνίου 391 μ.Χ. Αυτοκρατορικό έδικτο «Προς Ευάγριο, Αυτοκρατορικό Έπαρχο και Ρωμανό, Αυτοκρατορικό Επιτετραμμένο Αιγύπτου», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 16. 10. 11)

«Κανείς απολύτως, ασχέτως της κοινωνικής τάξεως που προέρχεται ή της ιεραρχικής βαθμίδος που κατέχει, ασχέτως αν κατέχει κάποιο αξίωμα ή έχει αποσυρθεί από αυτό, ασχέτως αν είναι ισχυρός λόγω της καταγωγής του ή ταπεινός ως προς την γενεά του, ασχέτως της οικονομικής του καταστάσεως και της νομικής του υποστάσεως, σε κανέναν τόπο και σε καμμία πόλη, δεν επιτρέπεται να θυσιάσει σε άψυχα αγάλματα. Ούτε και θα τιμήσει, διαπράττοντας κρυφίως στην οικία του αυτή την κακουργία, με πυρά τους Θεούς Λάρητες, με σπονδή οίνου την Θεά Τύχη ή με αρώματα τους Θεούς Πενάτες. Ούτε θα τους ανάψει λυχνάρια, ούτε θα τους κάψει λιβάνι, ούτε θ' αναρτήσει προς τιμήν τους στεφάνους. Αν τολμήσει κανείς να κάνει άνομο θυσία και να συμβουλευθεί τα σπλάχνα του σφαγίου, προτρέπονται άπαντες να τον καταγγείλουν δημοσίως,

όπως είθισται να γίνεται και με τους ενόχους εσχάτης προδοσίας, ώστε να τιμωρηθεί με την πρέπουσα σκληρή τιμωρία, παρ' όλο που δεν έχει διαπράξει τίποτε ενάντιο ή σχετικό με την ασφάλεια του αυτοκράτορος. Διότι είναι από μόνο του κακούργημα το να θέλει κάποιος να παραβιάσει τους νόμους της φύσεως και να διερευνήσει απαγορευμένα ζητήματα, ν' ανακαλύψει κρυμμένα μυστικά, ν' αποτολμήσει απαράδεκτες ενέργειες, να επιδιώξει να μάθει πώς θα εξελιχθεί ο βίος κάποιου άλλου ή να προβλέψει τον θάνατο ενός τρίτου προσώπου. Και αν κανείς αποδώσει τιμές, ανάπτοντας εμπρός από αυτά λιβάνι, σε φθαρτά αγάλματα κατασκευασμένα από ανθρώπινο χέρι, και αν κατά τρόπο γελοίο νοιώσει σέβας για τα ομοιώματα που ο ίδιος έχει κατασκευάσει, ή αν τυλίξει με γιρλάντες κάποιο δένδρο ή αν υψώσει βωμό με υλικά που ο ίδιος έχει σηκώσει από την γη, ή αν προσπαθήσει να τιμήσει αγάλματα αφιερωμένα στην ματαιότητα με αναθήματα, έστω και ταπεινά αφού και τέτοια ακόμη αποτελούν προσβολή κατά της θρησκείας μας, θα τιμωρηθεί με κατάσχεση της οικίας ή του οικοπέδου στο οποίο απεδείχθη ότι τιμήθηκε η ειδωλολατρική δεισιδαιμονία...».

Διατάσσουμε ότι τα μέρη που έχουν μολυνθεί από καπνό λιβανιού, αν ανήκουν βεβαίως σ' αυτούς που έκαιγαν το λιβάνι, θα περιέλθουν στην αυτοκρατορική περιουσία. Αν όμως επιχειρήσει κάποιος να τελέσει θυσία σε δημοσίους ναούς και ιερά, ή σε κτίρια και αγρούς που ανήκουν σε άλλους, και αν αποδειχθεί ότι τέτοια μέρη καταπατήθηκαν εν αγνοία του ιδιοκτήτη τους, ο δράστης θα υποχρεωθεί να πληρώσει πρόστιμο είκοσι πέντε χρυσών λιβρών. Αν οποιοσδήποτε γίνει συνεργός σε τέτοια πράξη, θα τιμωρηθεί με ίδιο τρόπο με αυτόν που διέπραξε το έγκλημα. Επιθυμούμε το διάταγμα αυτό να επιβληθεί απ' τους δικαστές, υπερασπιστές και τους βουλευτές των πόλεων. Οι πληροφορίες απ' τους υπερασπιστές και βουλευτές πρέπει να δοθούν αμέσως για να φτάσουν γρήγορα στα δικαστήρια, οπότε τα εγκλήματα αυτά να τιμωρούνται αμέσως. Επιπλέον, αν οι υπερασπιστές ή οι βουλευτές θεωρήσουν ότι ένα τέτοιο αδίκημα πρέπει να συγκαλυφθεί, για να γίνει χάρη σε κάποιους, ή αν το αδίκημα παραβλεφθεί από απροσεξία, θα είναι οι ίδιοι υπόλογοι στον οργισμένο δικαστή. Κι αν οι δικαστές πληροφορηθούν για τέτοια εγκλήματα και μεταθέσουν την τιμωρία, συνεργώντας έτσι με τους δράστες, θα πληρώσουν πρόστιμο τριάντα χρυσών λιβρών. Παρόμοια τιμωρία θα έχει και το προσωπικό τους.

(8 Νοεμβρίου 392 μ.Χ. Θεοδόσιος, Αρκάδιος και Ονώριος «Προς Ρουφίνο, Έπαρχο Πραιτωρίου Ανατολής», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 16. 10. 12)

«Κανείς δεν θα έχει ποτέ το δικαίωμα να επισκεφθεί ναούς ή ιερά, όπου κι αν βρίσκονται, ή να τελέσει μιαρές θυσίες. Συνεπώς, ας μην προσπαθήσει κανείς να

απομακρυνθεί απ' το δόγμα της Εκκλησίας. Πρέπει να τηρούνται οι κανόνες που θεσπίσαμε Εμείς πρόσφατα, και να μην τολμούν να παραβλέψουν τα διατάγματα των παλαιών αυτοκρατόρων που αναφέρονται στους αιρετικούς και στους ειδωλολάτρες. Ας ξέρουν πως οτιδήποτε έχει θεσπιστεί εναντίον τους απ' τον πατέρα Μας, που τώρα είναι μεταξύ των αγίων, είτε αυτό ορίζει τιμωρία είτε πρόστιμο, τώρα θα εφαρμοστεί με μεγαλύτερη αυστηρότητα. Επίσης, ας γνωρίζουν οι διοικητές των επαρχιών με τους ακόλουθούς τους, οι επικεφαλές των βουλευτών, οι υπερασπιστές των κοινοτήτων, μαζί με τους βουλευτές και τους διαχειριστές των αυτοκρατορικών Μας κτημάτων, πως αν μάθουμε ότι γίνονται συγκεντρώσεις ειδωλολατρικές στα κτήματα αυτά -χωρίς το φόβο της απώλειας της περιουσίας των, αφού αυτά τα κτήματα δεν μπορούν να προσαρτηθούν στο αυτοκρατορικό ταμείο, διότι ήδη ανήκουν εις αυτόν- , ότι αν έχουν επιχειρήσει τέτοιο αδίκημα, αντίθετα σε αυτό που έχουμε ορίσει, και αν ο δράστης δεν τιμωρήθηκε αμέσως τη στιγμή που τα διέπραττε αυτά, τα πρόσωπα αυτά θα υπόκεινται σε όλες τις απώλειες περιουσιών και τις τιμωρίες που ορίζονται απ' τα παλαιά διατάγματα. Ειδικότερα όμως με το νόμο αυτό ορίζουμε και επικυρώνουμε πιο αυστηρές τιμωρίες κατά των διοικητών. Γιατί αν όλες οι προαναφερθείς νόμοι δεν εφαρμοστούν με επιμέλεια και προσοχή, οι διοικητές θα πληρώσουν όχι μόνο το πρόστιμο που είχε οριστεί εναντίον τους, αλλά αυτό που είχε θεσπιστεί εναντίον των δραστών. Ωστόσο αυτά τα πρόστιμα δεν θα ανακαλούνται στην περίπτωση προσώπων που τιμωρήθηκαν δίκαια με την επιβολή αυτών των προστίμων, εξαιτίας της ιεροσυλίας τους».

(395 μ.Χ. Αυτοκράτορες Αρκάδιος και Ονώριος «Προς Ρουφίνο, Έπαρχο Πραιτωρίου Ανατολής», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 10. 13)

«Τα προνόμια που είχαν δοθεί με τους παλιούς νόμους σε ιερείς, μινίστρους, πρεφέκτους ή ιεροφάντες των παλαιών μυστηρίων, γνωστούς με αυτά ή άλλα ονόματα, θα καταργηθούν εντελώς. Τα πρόσωπα αυτά δεν θα είναι μεταξύ των τυχερών που προστατεύονται με τέτοια προνόμια, αφού τα επαγγέλματά τους είναι παράνομα».

(396 μ.Χ. Αυτοκράτορες Αρκάδιος και Ονώριος «Προς Καισάριο, Έπαρχο Πραιτωρίου», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 10. 14)

«Όσοι ναοί βρίσκονται στην επαρχία θα καταστραφούν χωρίς φασαρία και οχλαγωγία. Γιατί μόνο όταν θα έχουν γκρεμιστεί και εξαλειφθεί από προσώπου γης, θα έχει καταστραφεί και η υλική βάση επάνω στην οποία στηρίζονται οι δεισιδαιμονίες».

(399 μ.Χ. Αυτοκράτορες Αρκάδιος και Ονώριος «Προς Ευτυχιανόν, Έπαρχο Πραιτωρίου», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 10. 16)

«Αυτά τα άτομα που έχουν μολυνθεί από την ψευδή πίστη των ειδωλολατρών ή έχουν συμμετάσχει στις εγκληματικές ειδωλολατρικές τελέσεις, δηλαδή οι Εθνικοί, δεν θα γίνονται δεκτοί στην υπηρεσία Μας και δεν θα τιμούνται με διοικητικά ή δικαστικά αξιώματα».

(316 μ.Χ. Αυτοκράτορες Ονώριος και Θεοδόσιος «Προς Αυρηλιανό, Έπαρχο Πραιτωρίου», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 10. 21)

«Απαγορεύεται σε όλους να επιμένουν σε άθλιες ειδωλολατρικές απόψεις, να προσφέρουν καταραμένες θυσίες και να συμμετάσχουν σε άλλες καταδικασμένες, με παλαιότερες αποφάσεις, τελετές. Διατάσσουμε ότι όλα τα ιερά και οι ναοί τους, που βρίσκονται ακόμη άθικτα, θα καταστραφούν με διαταγή των τοπικών αρχών και θα εξαγνιστούν με ύψωση εκκλησίας. Ας γνωρίσουν όλοι ότι αν, με αποδείξεις και ενώπιον ικανού δικαστή, εμφανιστεί ότι κάποιος έχει παραβιάσει το νόμο αυτό, θα τιμωρηθεί με την ποινή του θανάτου».

(14 Νοεμβρίου 435 μ.Χ. Αυτοκράτορες Θεοδόσιος και Βαλεντιανός «Προς Ισίδωρον, Έπαρχο Πραιτωρίου της Ανατολής», Θεοδοσιανός Κώδιξ, 10. 25)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟ ΚΩΔΙΚΑ

«Επιθυμούμε να σφραγισθούν όλοι οι Ναοί σε όλες τις πόλεις και σε όλους τους τόπους της οικουμένης, καθώς και ν' απαγορευθεί η είσοδος σε αυτούς για να μη διαπραχθεί το κακούργημα της ειδωλολατρίας. Διατάσσουμε επίσης την πλήρη αποχή από τις θυσίες. Και αν κάποιος με κάποια δύναμη παραβεί αυτόν τον νόμο, θα τιμωρηθεί με αποκεφαλισμό, ομοίως δε, καθώς και με κατάσχεση της περιουσίας τους, θα τιμωρηθούν όλοι οι διοικητές των επαρχιών που θ' αμελήσουν να τιμωρήσουν αυτά τα αδικήματα»

(Δεκέμβριος 354 μ.Χ. Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος Β' «Προς Ταύρον, Έπαρχον του Πραιτωρίου της Ανατολής», Ιουστινιάνειος Κώδικας, 11.5)

«Διατάσσουμε να προσαρτηθούν στο αυτοκρατορικό ταμείο όσοι τόποι υπάγονταν προηγουμένως στο θρησκευτικό σφάλμα των παλαιών. Αυτά όμως που σε οποιοδήποτε μέρος είχαν περιέλθει σε κάποια πρόσωπα, είτε ως δωρεά προηγουμένων ηγεμόνων είτε ως δική μας παραχώρηση, θα παραμείνουν ως μέρος της δικής τους περιουσίας επ' άπειρον. Αυτά βεβαίως που με πολλά διατάγματα έχουμε χαρίσει στη σεβαστή Εκκλησία, αυτοδικαίως θα τα διεκδικεί αυτή».

(415 μ.Χ. Αυτοκράτορες Ονώριος και Θεοδόσιος «Προς Δήμο Καρχηδονίων», Ιουστινιάνειος Κώδικας, 11.5)

«Κανείς δεν θα τιμήσει και δεν θα λατρέψει σε ναούς, οι οποίοι έχουν ήδη κλείσει. Από τώρα και στο εξής δεν θα αποδίδονται οι τιμές που αποδίδονταν

προηγούμενως σε ανόσια και μιανρά αγάλματα. Δεν θα στολίζονται με στεφάνια οι ανόσιοι ναοί, δεν θα ανάβονται ανόσιες φωτιές, δεν θα καίγονται θυμιάματα, δεν θα σφαγιάζονται θύματα, ούτε θα βρέχονται τα πάτερα με κρασιά για να διαπράττονται την ιεροσυλία αυτής της θρησκείας. Επίσης όποιος τελέσει θυσία, ενάντια στους αυτοκρατορικούς νόμους Μας και τις απαγορεύσεις των ιεροτάτων παλαιών διαταγμάτων, και κατηγορηθεί δημοσίως και μπροστά σε δικαστή ότι έχει διαπράξει τέτοια εγκλήματα, θα τιμωρηθεί με την ποινή του θανάτου και προγραφή της περιουσίας του. Ας γνωρίσουν οι αξιωματούχοι ότι θα έχουν την ίδια ποινή με αυτούς που θυσιάζουν, αν εξακολουθούν να εορτάζουν παράνομες θυσίες που καταδικάζονται ρητώς. Διότι, αν κάποιος αξιωματούχος αποκαλυφθεί ότι έχει διαπράξει τέτοιο έγκλημα, θα υποχρεωθεί να πληρώσει ο ίδιος στο αυτοκρατορικό ταμείο πενήντα χρυσές λίβρες και πενήντα λίβρες τα μέλη της ακολουθίας του».

(451 μ.Χ. Αυτοκράτορες Βαλεντινιανός και Μαρκιανός «Προς Παλλάδιο, Έπαρχο Πραιτωρίου», Ιουστινιάνειος Κώδικας, 11.7)

«Τέτοιου είδους πράξεις (σ.σ: ειδωλολατρίας) αν εξακολουθούν να συμβαίνουν (ή καταγγελθεί ότι συμβαίνουν) ακόμα και σε κάποιο λιβάδι ή σπίτι, το λιβάδι ή το σπίτι αυτό θα προσαρτηθεί στο ταμείο των ιερών των ανδρών (δηλαδή των ιερέων της Χριστιανικής Εκκλησίας) ενώ ο ιδιοκτήτης τους, που έδωσε τη συγκατάθεσή του να μιανθεί ο τόπος, θα αποπεμφθεί από το (οποιοδήποτε) αξίωμά του, θα χάσει την περιουσία του και αφού υποστεί βασανισμό με μεταλλικά όργανα, θα οδηγηθεί σε διαρκή εξορία».

(472 μ.Χ. Αυτοκράτορες Λέων και Ανθέμιος «Προς Δίσκουρον, Έπαρχο του Πραιτωρίου», Ιουστινιάνειος Κώδικας, 11.8)

«Διατάσσουμε τους άρχοντές μας, αλλά και όσους διδάσκονται από τους θεοφιλέστατους επισκόπους, να αναζητούν σύμφωνα με το νόμο όλες τις περιπτώσεις ασέβειας υπέρ της ελληνικής θρησκείας έτσι ώστε να μη συμβαίνουν, αλλά και αν συμβαίνουν να τιμωρούνται. Κανείς να μην έχει το δικαίωμα να κληροδοτεί με διαθήκη (περιουσίες) ή να χαρίζει με δωρεά οτιδήποτε σε πρόσωπα ή τόπους, που έχουν επισημανθεί ότι **διαπράττουν την ασέβεια του Ελληνισμού**. Όσα δίδονται ή κληροδοτούνται μ' αυτόν τον τρόπο θα αφαιρούνται. Με την παρούσα ευσεβή νομοθεσία να διατηρηθούν σε ισχύ όλες οι τιμωρίες, με τις οποίες οι προηγούμενοι βασιλείς είχαν απειλήσει να τιμωρήσουν την ελληνική πλάνη, με τις οποίες προσπαθούσαν (οι προγενέστεροι χριστιανοί βασιλείς) να διασφαλίσουν την ορθόδοξη πίστη.

«Επειδή μερικοί συνελήφθησαν (αν και αξιώθηκαν το χριστιανικό βάπτισμα) διακατεχόμενοι την πλάνη των ανόσιων μυσαρών Ελλήνων, να διαπράττουν εκείνα που δικαιολογημένα εξοργίζουν τον φιλόανθρωπο Θεό μας, αυτοί θα υποβληθούν στην αντίστοιχη τιμωρία και μάλιστα με πνεύμα επιείκειας. Αν επιμείνουν στην πλάνη των Ελλήνων, θα υποβληθούν στην εσχάτη των ποινών. Αν δεν έχουν αξιωθεί ακόμα το σεβαστό βάπτισμα, θα πρέπει να παρουσιαστούν στις ιερώτατες εκκλησίες μαζί με τις συζύγους και τα παιδιά τους και μαζί με όλους του οίκου τους και να διδαχθούν την αληθινή πίστη των χριστιανών.

Αφού διδαχθούν και αποβάλουν την πλάνη που τους διακατείχε προηγουμένως, θα πρέπει να ζητήσουν το σωτήριο βάπτισμα. Διαφορετικά ας γνωρίζουν ότι αν παραμελήσουν να το κάνουν (σ.σ: να ζητήσουν μόνοι τους δηλαδή το σωτήριο βάπτισμα) δεν θα έχουν κανένα πολιτικό δικαίωμα ούτε θα τους επιτραπεί να είναι ιδιοκτήτες περιουσίας, ούτε κινητής ούτε ακίνητης. Θα τους αφαιρεθούν τα πάντα και θα εγκαταλειφθούν στην ένδεια και επιπλέον θα υποβληθούν στις έσχατες τιμωρίες.

Θα παρεμποδίσουμε κάθε μάθημα που διδάσκεται από όσους πάσχουν από τη νόσο και τη μανία (μάθησης) των ανόσιων των Ελλήνων, ώστε προσποιούμενοι ότι διδάσκουν, να μη διαφθείρουν πια τις ψυχές των μαθητών τους με δήθεν αλήθειες. Αν φανεί λοιπόν κάποιος τέτοιος άνθρωπος και δεν τρέξει στις άγιες εκκλησίες μας μαζί με όλους τους συγγενείς και τους οικείους του, θα τιμωρηθεί με τις προαναφερθείσες ποινές.

Θεσπίζουμε δε και νόμο, σύμφωνα με τον οποίο τα παιδιά, όταν είναι σε μικρή ηλικία θα πρέπει να βαπτίζονται αμέσως και χωρίς αναβολή, όσα δε είναι μεγαλύτερα στην ηλικία θα πρέπει να συχνάζουν στις ιερώτατες εκκλησίες μας και να διδάσκονται τις θείες γραφές και τους θείους (σ.σ: εβραιο-βιβλικούς) κανόνες. Αφού δε εννοήσουν και αποβάλλουν την παλαιά (σ.σ: αρχαιο-ελληνική) πλάνη, θα μπορέσουν να δεχθούν το βάπτισμα και στη συνέχεια να διαφυλάξουν την αληθινή πίστη των ορθόδοξων χριστιανών.

Όσων δε έχουν κάποιο στρατιωτικό ή άλλο αξίωμα ή περιουσία μεγάλη και για να κρατήσουν προσχήματα (προσποιούμενοι τους πιστούς) ήλθαν ή πρόκειται να έρθουν να βαφτιστούν, αλλά αφήνουν τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους και τα υπόλοιπα μέλη του οίκου τους μέσα στην ελληνική πλάνη, διατάσσουμε να δημευθεί η περιουσία τους, να αποκλεισθούν από τα πολιτικά τους δικαιώματά τους και να υποβληθούν σε αντάξιες τιμωρίες, αφού είναι φανερό, ότι πήραν το βάπτισμα χωρίς καθαρή πίστη.

Θεσπίζουμε αυτούς τους νόμους για τους αλιτήριους Έλληνες».

(Ιουστινιάνειος κώδικας 1.11.10)

Πηγές

rassias.gr | ermionh.blogspot.com | hellenicpantheon.gr | ymagblog.blogspot.com
| phorum.gr | falsefaith.blogspot.com | hereticrepublic-gr.blogspot.com |
el.wikipedia.org | livepedia.gr